

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΕΤΟΣ Α' (16^{ον})

Ἀθήναι, Σάββατον 2 Φεβρουαρίου 1919

ΑΡΙΘ. 8 (617)

ΟΙ ΝΕΕΣ ΦΟΡΟΛΟΓΙΕΣ

Οί νέες φορολογίες πού ψηφιστήκανε στην τελευταία Βουλή, μπαίνουνε σ' εφαρμογή. Οί φορολογίες είναι βαριές. Βέβαια, αν ή Πολιτεία εΐτανε σοσιαλιστική, θά εΐχανε κάποιαν άλλη διαρρύθμιση. Μά κ' έτσι όπως διατυπώθηκαν για την ώρα αυτές οί φορολογίες, στην ιδιοκτησία, στο εισόδημα και στις κληρονομίες, μποροῦνε νά χαρακτηριστοῦνε σά μιὰ καλή ἀρχή, σά μιὰ δοκιμή για γενναϊότερες ἀργότερα μεταβολές.

Ὁ ἐπίσημος αὐτὸς τρόπος τῆς φορολογίας, πού ἐφαρμόζει τὸ Κράτος, ἀπὸ ἀνάγκη, ἀπὸ δικαιοσύνη για μιὰν ἰσότητα στὰ βάρη τοῦ λαοῦ, εἶναι ἴσα ἴσα ὁ καλύτερος ἀπολογητῆς τῆς σοσιαλιστικῆς ἰδεολογίας. Τί ἀπλούστερο και τί πιὸ δίκαιο, νά παίρνει τὸ Κράτος, για τὰ μεγάλα του και φοβερὰ ἔξοδα πού τοῦ δημιουργήσανε οἱ τελευταῖοι σκληροὶ καιροί, νά παίρνει ἀπὸ κείνους πού εἶναι σὲ θέση νά δώσουνε.

Οἱ παραλήδες ἀρχίσανε κι ἀνησυχοῦνε. Στοχάζονται μὲ τέτοιο τρόπο: «Γιατί νά μοιράζω, βρε ἀδερφέ, τὴν περιουσία μου μὲ τὴν ψωροκόσταινα; Μὲ τί δικαίωμα ἔρχεται και μοῦ τραβᾷ μερικὸ ἀπὸ τὶς χιλιάδες μου;» Μὲ τὸ δικαίωμα πού ἔχει τὸ σημερινό, τὸ μοτέρνο Κράτος, νά δώσει μιὰ ψίχα ζωῆς κι ἀνάσας στὴ χλιοβασανισμένη και χλιομαραζωμένη ἀπὸ τὴ δουλειὰ φτωχολογία, παίροντας ἀπὸ τὸ καταφορτωμένο τραπέζι τοῦ μεγαλοϊδιοχτήτη, τοῦ μεγαλέμπορου, τοῦ μεγαλοβιομήχανου.

Γιατί οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς εἶναι χορτασμένοι κ' εὐτυχισμένοι, ἐπειδὴ μόνο ἔτυχε νά γεννηθοῦνε σὲ παλάτι πλουτοκράτη, κι ὄχι σὲ σπῆτι προλετάρου ἢ σὲ καλύβι χωριάτη. Κ' εἶναι δίκιο αὐτοὶ νά πλερώσουνε τοὺς σακάτηδες τοῦ πολέμου, πού πήγανε και πάθανε και ὑποφέρανε και σημαδευτήκανε, για νά τοὺς φυλάξουνε περιουσίες κι ἀγαθὰ ἀπὸ τὴν ὄρεξη τοῦ κατακτητή.

Ἀκόμα, αὐτοὶ εἶναι δίκιο νά πλερώσουνε και τοὺς σακάτηδες τῆς τσέπης, ὅσους πάθα-

νε οἰκονομικὴ καταστροφή ἀπὸ δουλειές ποιὸ σβήνουνε ὀλότελα μὲ τοὺς πολέμους, ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἴδια ἀναμπουμπούλα ἄλλοι στὰ καλά καθοῦμενα και χωρὶς καμμιά προσπάθεια και κανένα κόπο πλημμύρισαν ἀπὸ χρυσάφι.

Νά μὲ τί τρόπο σκέφτεται ἓνα ἀστικὸ κράτος, σὰν τὸ δικό μας, για νά φτάσει σ' ἀποτελέσματα πού δὲ στέκονται πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὶς καινούριες κοινωνιστικὲς θεωρίες, πού συγκινοῦνε σήμερα ὅλους τοὺς ἀληθινὰ πολιτισμένους λαούς. Και για τὴν ώρα κάτι σημαίνει μιὰ τέτοια δικαιοσύνη πού τὴ σημασία της ὑψώνει τὸ Κράτος, σκύβοντας στὴν ὀλοφάνερη Ἀνάγκη.

Ο ΝΟΥΜΑΣ:

ΜΥΣΤΙΚΟ ΒΡΑΔΙ

Στὸ κῦμα πλάϊ
Ποῦ ἀχνογελάει
Σμιχτὰ τὰ χέρια κ' οἱ καημοὶ μας,
Και στὸν ἀφρὸ
Ποῦ τὸ ἀλαφρὸ
Τ' ἀγέρι φέρνει τὴν πνοή μας,
Ἐλα γλυκὰ
Και μυστικὰ
Νά νοιώσουμε τὸ θεῖο βράδι
Μὲς στὴν ψυχὴ
Μας νά χυθῆ
Μὲ τῆς γαλήνης τ' αἶλο χάδι.
Και σὰ σπηλιὰ
Πλατεῖα ἀγκαλιὰ
Ἐς γέροντα ἢ νύχτα ὀλόγυρά μας
Κι ἄς στάξῃ ἀγνή
Κάθε ἀστρινὴ
Ἄχτιδα μέσα στὴν καρδιά μας.
Ἐτσι γυρτοὶ
Κι ὄνειρευτοὶ
Τοῦ πόθου ἄς πιοῦμε τὸ ποτήρι
Κι ὡς σὲ βωμὸ
Χωρὶς σωμὸ
Ἐς καιὴ ἢ Ἀγάπη θυμιατήρι.
Κι ὅταν στερονὸς
Ὁ αὐγερινὸς
Πᾶ στοῦ βουνοῦ σκάση τὴν ἄκρη,
Μὲς στὴ σιωπῆ
Σὰν ἀστραπῆ
Ἐς πῶ ἀπ' τὰ μάτια σου τὸ δάκρυ.

ΜΗΤΣΗΣ ΚΑΛΑΜΑΣ